

A man and a woman are lying on their backs on a bed of dry leaves and twigs in a forest. The man is on the left, wearing a brown jacket and dark pants. The woman is on the right, wearing a dark jacket and dark pants. They are both looking up at the sky. The background shows a dense forest of bare trees and a body of water in the distance.

**S VEČERNÍM
FLIRTEM
PŘISLA I SMRT**

JILJÍ KOCIAN

S VEČERNÍM FLIRTEM
PŘIŠLA I SMRT

Jiljí Kocian

Muž na horském kole, jehož červená metalíza zářila v paprscích zapadajícího slunce, odbočil z cyklotrasy vedoucí podél břehu řeky Moravy a zamířil mezi paneláky.

Na lavičce před vchodem, o kterou si obyčejně opíral kolo, zatímco lovil z batohu klíč, seděla blondýnka tak prostředního věku, s vlasy vyčesanými do něčeho, čemu jsme dřív říkali drdol. Zvědavě, až vyzývavě si přicházejícího cyklistu prohlížela.

Ten, poněkud znervózněn, prošel kolem ní, opřel svého „horáka“ o zeď činžáku a sundal ze zad hnědofialový kožený batoh.

„Pan Jadrníček?“ ozvalo se za jeho zády.

Trochu se pootočil a narovnal. „Jo,“ odpověděl po chvilce váhání.

Sedící žena vytáhla ze světlehnědé kabelky obálku. Tu držela mezi palcem a ukazováčkem a začala s ní rytmicky pokyvovat.

„Vy jste přítel té hospodské, paní Hamplové?“

„No a co má být?“ zareagoval podrážděně Jadrníček. Přemýšlel, co mu na hlase té ženské nesedí. Slyšel takový zvláštní podtón a uvědomil si, že ten si obyčejně uchovají Rusové, ať už mluví jakoukoliv řečí.

„A zajímalo by vás, co ta paní dělá, když není s váma? Nebo vás večer po hospodě neodveze do té její vesničky?“ pokračovala neznámá tím ruským podbarvením. „Tak tady v obálce máte něco na dívání a je tam taky číslo telefonu, kdybyste chtěl třeba vědět víc,“ doplnila ještě ona blondýnka. Začala se zvedat. Tašku přehodila přes rameno a důstojně odkráčela. Bílou obálku nechala na kraji lavičky.

Josef Jadrníček byl ze vzniklé situace zaskočen. Nechtěl se hned vrhnout na obálku. Tušil, že ho ta žena pozoruje. Strčil ji tedy do batohu a věnoval se úschově kola.

Doma obálku vytáhnul a zkoumal obsah. Tři fotografie a proužek papíru s telefonním číslem. Fotky byly víc jak výmluvné. Jeho přítelkyně Hana na nich pózovala s cizím mužem. Jednou se líbali pod stromem někde v parku, na druhé fotce Hana odpočívala na lavičce s hlavou v jeho klíně, na třetí potom na břehu jezera leželi na dece a chlapík měl ruku schovanou ve spodním dílu jejích plavek.

Jadrníček přešel jako omámený k ledničce, vytáhnul láhev slivovice a ulil si pořádného panáka. Zasedl ke stolu, flašku postavil k pravé ruce, v levé žmoulal papírek s číslem a přemýšlel jak dál. Po jisté době váhání položil lísteček s telefonním kontaktem na kuchyňský stůl, hřbetem ruky ho urovnal a vytočil číslo.

+

Na začátek září bylo stále nezvyklé teplo. Devět večer.

Doba, kdy měla Hana v hospodě zavíračku.

V černé mikině, tmavých riflích a černé kšiltovce čekal v parčíku pod vzrostlými lípami na okamžik, kdy jeho přítelkyně skončí. Hosté se postupně trousili ven,

Zhasla světla. Hana vyšla. Zamknula vstupní dveře a zkontrolovala zámek. Potom vykročila směrem od hospůdky a po chvílce se ztrácela v neosvětleném prostoru. Nezamířila však ke svému červenému peugeotu. Ten zůstal osamoceně stát stranou ve stínu mladých javorů lemujících parkovací místa. Nasedla do spoře osvětleného SUV a to se po chvílce rozjelo.